

τὸν ὁ Ἐδμόνδος, ἀφότου τὴν εἶδον τελευταῖον ἐργαζομένην οὕτως, εἰς τὸ παράθυρον!

Εἰσῆλθεν.

Ἀκούσασα βήματα, ἡ Νισσέττα ἀνῆγειρε τὴν κεφαλὴν, ἀναγνώρισάσα δὲ τὸν Ἐδμόνδον, ἀφῆκε κραυγὴν.

Ὁ Ἐδμόνδος προύχωρσε πρὸς αὐτὴν μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας, καὶ ἡ Νισσέττα ἐρρίφθη εἰς αὐτάς, ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς πλημμυροῦντας ὑπὸ δακρύων.

Οὐδὲν εὐγλωττότερον τῆς συγκινήσεως ταύτης.

— Πῶς ἔχετε, Ἐδμόνδε; εἶπεν ἡ Νισσέττα, συνελθοῦσα ὀλίγον καὶ μὲ τὴν στερεὰν ἀπόφασιν νὰ μὴ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ Γουσταύου.

— Ἐθεραπέυθην, ἀγαπητὴ Νισσέττα, ἐσώθην.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον! Πόσον εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν διὰ τοῦτο.

— Εἰσθε μόνος ἐδῶ;

Μετὰ τῆς Ἀντωνίνης καὶ...

— Καί; ἠρώτησεν ἡ Νισσέττα ὠχρίασα ἀκουσίως.

— Καὶ τῆς μητρός μου.

Ἐκ τοῦ ἀκουσίου τόνου, ὃν ὁ Ἐδμόνδος ἔδωκεν εἰς τὴν ἀπόκρισίν του, ἡ Νισσέττα ἐνόησεν ὅτι ὁ Γουσταῦος εὕρισκετο ἐν τῇ πόλει μετὰ τῆς συζύγου του καὶ ὅτι ὁ Ἐδμόνδος θὰ το ἔλεγεν αὐτῇ, ἐὰν δὲν τὴν ἔβλεπεν ὠχρίωσαν.

— Ἐπιστρέφετε εἰς Παρισίους; ἠρώτησεν ἡ Νισσέττα.

— Ἀμέσως. Ἡθέλησα νὰ σταματήσω εἰς Τούρ, διὰ νὰ σας ἀσπασθῶ, Νισσέττα μου καλὴ, καὶ νὰ σας εἶπω πόσον σας ἀγαπῶ πάντοτε.

— Δὲν παρέρχεται ἡμέρα, χωρὶς νὰ συλλογίζωμαι σὰς καὶ τὸν καὶρόν, κατὰ τὸν ὁποῖόν σας ἔβλεπα τόσον συχνά. Ἐνθυμεῖσθε τὰ μικρά μὲς γεύματα τῆς ὁδοῦ Γοδῶ; Ἦτο ὁ καλὸς καὶρός, δι' ἐμὲ τοῦλάχιστον.

Καὶ ἡ Νισσέττα ἠσθάνθη ἐκ νέου τὰ δάκρυα ὑγραίνοντα τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἐδμόνδος δὲν ἐδέσποζε τῆς συγκινήσεώς του, βλέπων δὲ τὴν λύπην τῆς ἀτυχοῦς νεάνιδος, ἠρώτα ἐκ τὸν πῶς ὁ Γουσταῦος εἶχε τὸ θάρρος νὰ τὴν ἐγκαταλίπῃ.

— Ἀς μὴ ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου, εἶπεν ἡ Νισσέττα σπογγίζουσα τὰ δάκρυά της. Ἡ μήτηρ σας, ἡ σύζυγός σας εἶναι καλὰ, καὶ σας ἀγαπῶσι πάντοτε;

— Ναί.

— Ἔστε εὐτυχεῖς, Ἐδμόνδε; εἶναι μία ἐκ τῶν προσφιλεστάτων μου εὐχῶν.

— Καὶ σεῖς, Νισσέττα, εἰσθε εὐτυχῆς ἐδῶ;

— Ναί, ὑπέλαβεν αὐτὴ στεναλῶσα εὐτυχῆς ὅσον δύναμαι. Ἡ Καρλόττα εἶναι καλὴ κόρη, τὸ μικρὸν ἐργαστήριόν μας γνωστόν· ναί, εἶμαι εὐτυχῆς.

Οὐδὲν ἀλγεινότερον τοῦ τρόπου, δι' οὗ ἡ Νισσέττα ἀπήγγειλε ταῦτα.

Καθ' ἄπασαν τὴν συνδιάλεξιν ταύτην τὸ ὄνομα τοῦ Γουσταύου οὐδ' ἄπαξ εἶχεν

ἀπαγγελεθῇ· ἀλλ' ἐὰν δὲν ἦτο ἐπὶ τῶν χεῖλέων, ἦτο ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Νισσέττας.

ὑπερεπεθύμει ὅπως ὁ Ἐδμόνδος τῇ ὁμιλήσῃ περὶ τοῦ ἀρχαίου αὐτῆς ἐραστοῦ· ἀλλ' ὁ Ἐδμόνδος δὲν ἐτόλμησε, φοβούμενος μὴ τῇ προξενήσῃ λύπην ὑπερβολικὴν, καθόσον δὲν θὰ παρέλιπεν αὐτὴ νὰ τον ἐρωτήσῃ περὶ αὐτοῦ, καὶ βεβαίως, ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἦτο εὐτυχῆς, θὰ ἐμάνθανε πράγματα, ἅτινα θὰ τὴν ἐλύπουν.

Ὅτε αἱ δύο ταχυδρομικαὶ ἄμαξαι κατέλιπον τὴν πόλιν, γυνὴ πεπλοφόρος ἐκρύβη ὀπίσθεν ἐνός τῶν πρώτων δένδρων τῆς ὁδοῦ, ὅπως μὴ γείνη ὁρατὴ εἰς τοὺς εὕρισκομένους ἐντός αὐτῶν, ἀλλ' ὅπως δύναται νὰ τοὺς ἴδῃ.

— Εἶδες; ἠρώτησεν ὁ Ἐδμόνδος χαμηλοφώνως τὸν Γουσταῦον.

— Ναί, ἀπεκρίθη οὗτος ἐν συγκινήσει· τὴν Νισσέτταν, δὲν ἔχει οὕτω;

— Μετεβλήθη πολὺ!

— Δυστυχῆς μικρά! ἐψιθύρουν ὁ Γουσταῦος.

Καὶ δάκρυ ἀνῆλθεν ἐκ τῆς καρδίας εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

[Ἐπεταί συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

MARC DE CHANDPLAIX

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Λήγημα

[Συνέχεια.]

Ὁ Ραοῦλ ἤνοιξε τὸ παράθυρον, ὅπως εἰσέλθῃ ἡρ καὶ φῶς, ἐν ἑλλείψει ἡλίου.

Ἦδη οἱ ὑψηλοὶ πλάτανοι ἐκαλύπτοντο ὑπὸ χλωρῶν παραφυάδων. Οἱ πυργῖται φλύαροι ἐπήδων ἀπὸ κλάδου εἰς κλάδον φρικιῶντες· ὁ ἥλιος, καίτοι κεκαλυμμένος ὑπὸ μεγάλων θυελλωδῶν νεφῶν, ἦτο θερμός, ὥς συμβαίνει ἐνίοτε κατὰ τὸ ἔαρ, καὶ ἐπωφελοῦμενοι τῆς θερμότητός του, γέροντες ναυτικοὶ ἀπόμαχοι, φέροντες μεταλλία καὶ παράσημα, κυρτοί, στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν χονδρῶν ράβδων των, περιεπάτουν βραδέως. Ἐνίοτε ἴσταντο κινουῦντες τὴν κεφαλὴν καὶ χειρονομῶντες, εἴτα δὲ ἀνελάμβανον τὸν μονότονον περιπατόν των ἀπὸ τῆς μῆζης μέχρις τῆς ἄλλης ἄκρας τῆς ὁδοῦ.

Ὁ Ραοῦλ ἐνόμιζεν ὅτι τοὺς ἀνεγνώριζεν, ὅτι ἦσαν αὐτοὶ ἐκεῖνοι, οὓς ἄλλοτε ἔβλεπεν, οἱ ἀγαθοὶ οὗτοι γέροντες, οἱ ἔχοντες τὸ αὐτὸ βᾶδισμα, τὴν αὐτὴν ἐνδυμασίαν — καὶ ἐπὶ τῆς μορφῆς τὰς αὐτὰς ρυτίδας, ἀφανιζομένας κάτωθεν οὐλῶν καὶ ἀγαθῶν μευδιαμάτων. Οὐδὲν εἶχε μεταβληθῇ, ἡ ξενόδοχος, πάντοτε ἡ ἰδίᾳ, ὑψηλὴ ὠραία Παρισινὴ, ξανθὴ καὶ εὐτραφής, ἔχουσα τοὺς δακτύλους κεκαλυμμένους ὑπὸ δακτυλίων, τὸν ἠρώτησε μὲ τὸ αἰώνιον μευδιαμά της, ἐὰν ἡ «κυρία» θὰ ἤρχετο ταχέως.

«Ἡ κυρία!» τὸ μικρὸν ἐκεῖνο εὐθραστον ὄν, τὸ ἔχον τοὺς μεγάλους κυανοφάκους ὀφθαλμούς, ἰδοὺ τί ἔλειπεν, ὅπως φωτισθῇ καὶ φαιδρυνθῇ τὸ δωματίον τοῦ

πρώτου πατώματος καὶ ἡ Βρέστη ὀλόκληρος ὑπὸ τὴν αἰωνίαν αὐτῆς ὀμίχλιν.

Ἀλλ' ἡ κυρία δὲν θὰ ἤρχετο ταχέως.

— Μετὰ τρεῖς ἡμέρας, τῇ εἶπεν.

— Ὡ! τρεῖς ἡμέραι δὲν εἶναι πολὺ.

Πράγματι, τρεῖς ἡμέραι διέρχονται τὸν ταχέως...

Καὶ ὅμως τὴν ἐπαύριον τὸ πρωί, μετὰ νύκτα ὀλόκληρον ἀγρυπνίας, ἐζήτησεν ἀδειν τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρων καὶ περὶ τὴν μεσημβρίαν, ἔτρεχεν ἐπὶ τῆς βραδείας ἀμαξοστοιχίας τῆς Βρετάνης, ἥς ἡ ταχύτης σχεδὸν ἐξισοῦται μὲ τὴν τῶν ἄλλοτε ταχυδρομικῶν ἀμαξῶν.

— Λανδιβίζιον! Θιγόνεον! Πλεβερχῖστον! ἀνεφώνει ὁ ὁδηγὸς εἰς ἕκαστον σταθμόν, καὶ τὰ ἀρχαῖα ταῦτα ποιητικὰ καὶ ἄγρια ὀνόματα, ἠρέθιζον τὰ ὦτά του, ἐνθυμίζοντα κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ὅτι εὕρισκετο ἀκόμη ἐν Βρετάννῃ.

Εἰς Μάνσιν ἡ καρδιά του ἤρξατο σφοδρότερον πάλλουςα. Ἐν τῷ σταθμῷ τούτῳ πάντες οἱ ἐπιβάται ὠμίλουν περὶ Παρισίων, καὶ ἠκούετο σχεδὸν ὁ μεμακρυσμένος θόρυβος των. Μετὰ τὰς Ρέννας ἡ ἀμαξοστοιχία κατ' εὐθείαν ἐλαύνουσα ἤρξατο ἀναπτύσσουσα ταχύτερον ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του σειρὰς λεπτῶν καὶ ὑψηλῶν λευκῶν, φουμένων εἰς τὸ χεῖλος τῆς ὁδοῦ, τηλεγραφικοὺς στύλους, οἰκίας, τάρρους, καὶ ἡ ταχεῖα αὐτὴ παρέλασις σκοτεινῶν ἀντικειμένων ἐν τῇ διαυγεῖ νυκτὶ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν ἀπεκοίμιζε...

Τέλος περὶ τὴν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν τῆς πρωίας, ἀφοῦ ἐπίστευσεν ὅτι οὐδέποτε θὰ φθάσῃ, πλήρης συγκινήσεως κατήρχετο ταχέως τὴν κλίμακα τοῦ σταθμοῦ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου.

Οὕτε αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐγνώριζε τί ἐσκέπτετο. Κατήλθε πυρετωδῶς τὰς βαθμίδας, πλήρης χαρᾶς καὶ πηδήσας εἰς ἀμαξὴν, ἔφθασε μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ὁδὸν Βιλλιέρ. Ἐκεῖ δὲ κατόπιν πολλῶν κωδωνισμῶν, θορύβου θυρῶν ἀνοιγομένων καὶ κλειουσῶν, βημάτων ὑποκάψων καὶ φωνῶν ἐκπλήξεως, εἰσῆλθε εἰς τὴν οἰκίαν του παρὰ τοῦ ὑπέρτου Πέτρου, ἀρχαίου ναύτου· μὴ ἀκούων δὲ τὰς συστάσεις του ἔτρεξε πρὸς τὸν θάλαμον, ὅπου ἡ λάμψις νυκτερινῆς λυχνίας τὸν ὠδήγει.

Ἡ Χριστίνη ἐκοιμάτο βαθέως· εἰς τῶν βραχιόνων της ἐκρέματο ἔξω τῆς κλίνης, ἐπὶ δὲ τοῦ τάπητος ἐκεῖτο βιβλίον ἐκφυγόν τῆς ἀδυνατοῦ χειρὸς της, ἡ ἀναπνοὴ τῆς ἦτο βεβιασμένη, τὸ δὲ ὠχρὸν πρόσωπόν της ἐφαίνετο συσπώμενον, ἐνεκα δυσχεροῦς οὐραίου. Καὶ ὅμως πόσον ἦτο ὠραία καὶ ἐν αὐτῇ ἀκόμῃ τῇ γλυκεῖᾳ καὶ μύρα ἀποπνεοῦσῃ ἀταξίᾳ, ἐν μέσῳ τῶν συνεσπασμένων σινδόνων, τοῦ κοιλανθέντος προσκεφαλαίου, τῶν τῆδε κάκεισε ἐρριμένων ἐπὶ τῆς κλίνης νυκτερινῶν ἐνδυμάτων!

Ὁ Ραοῦλ προεχώρησεν ἡσύχως, ἐπὶ τῆς ἄκρας τῶν ποδῶν, ὅπως ἀρπάσῃ τὴν λεπτὴν ταύτην χεῖρα, τὴν ἐνουμένην πρὸς στρογγύλον βραχίονα διὰ λεπτοτάτου καρποῦ, ἀλλ' αἴφνης ἔστη.

Ἐσκέφθη ὅτι δὲν ἦτο πρέπον νὰ εἰς-

έλθῃ τοσοῦτον ἀποτόμως καὶ ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον νὰ ἀποσυρθῇ· ἀλλὰ δὲν ἔσχε τὸ θάρρος.

— Χριστίνα, Χριστίνα! ἐψιθύρισε χαμηλοφώνως.

Πάραυτα ἡ κοιμωμένη ἀφυπνίσθη, στρέφουσα βλέμματα ἄγρια, ὡς πτοηθεῖσα· ἀλλ' ἀμέσως κλαίονσα καὶ γελῶσα συνάμα, ὡς οὐρανὸς τοῦ Ἀπριλίου, τῷ ἔτεινε τοὺς βραχίονας.

— Ραούλ, Ραούλ μου, τῷ ἔλεγεν, εἶσαι σύ.

Ἄλλ' οὗτος ἦτο ἤδη πλησίον της, καλύπτων αὐτὴν διὰ παραφόρων φιλημάτων, ὡς τὴν προτεραιάν τὴν φωτογραφίαν της.

Κατόπιν, παρελθούσης τῆς πρώτης διαχύσεως, ἐκάθισεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς κλίνης, κρατῶν δὲ διὰ τῶν δύο χειρῶν τοῦ τὴν μικρὰν τῆς γυναικὸς τοῦ χεῖρα, παρετήρει αὐτὴν μὲ ὀφθαλμοὺς ὑγροὺς καὶ μειδιῶντας συγχρόνως, καὶ περιορίζετο εἰς θωπείας, ἐπεὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἀρθρώσῃ λέξιν ἐκ τῆς συγκινήσεως. Τὴν προτεραιάν ἀκόμη ἐνόμιζεν ὅτι μετὰ τριετῇ ἀπουσίαν εἶχε τόσα νὰ εἴπῃ, τόσα νὰ ἀκούσῃ.

Καὶ τώρα τὰ λεπτὰ περὶ ἤσαν ἐν σιγῇ, καὶ ἡ αὐγὴ ἤρξατο φωτίζουσα τὰς ὑέλους τῶν παραθύρων, ἐνῷ οὗτοι ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ δὲν εἶχον προφέρει ἢ τὰ ὀνόματά των,

— Ραούλ!

— Χριστίνα!

Βεβητισμένοι ἐν τῇ εὐτυχεῖ ταύτῃ στιγμῇ, ἦν ἐπεθύμουν νὰ διακωλύσωσιν.

Ἄλλ' ἐν τῷ βλέμματι τῆς Χριστίνης, ἐπὶ τοῦ ὠχροῦ προσώπου της, ἐν μέσῳ τῆς χαρᾶς, ἀπέμεινε χροὰ τῆς αἰνιγματώδους θλίψεως, ἥτις ἔδιδεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς της παραδόξον λάμψιν.

Καὶ ὁ Ραούλ, πτοηθεὶς ἐκ τούτου, τῇ ἀπέτεινε τὴν ἐρώτησιν, ἦν εἶχεν ἔτοιμον ἀφ' οὗτου ἔφθασεν εἰς Βρέστην καὶ τὴν ὁποίαν αἱ θωπεῖαι εἶχον ἀποδιώξει πρὸς στιγμὴν:

— Πόσον εἶμαι ἐγωιστής, Χριστίνα μου! δὲν σκέπτομαι παρὰ τὴν εὐτυχὴ ταύτην στιγμὴν, καὶ τίποτε περιπλέον! Σὲ βλέπω, σὲ αἰσθάνομαι πλησίον μου, νομίζω ὅτι ὄνειρεύομαι μετὰ τοσαῦτα τέλος ἔτη, καὶ διὰ τοῦτο δὲν παρετήρησα ἀκόμη ὅτι ὑποφέρεις, διότι μοῦ τὸ ἀπέκρυψεν ἡ χαρὰ. Εἶπέ μοι, τί ἔχεις ἀγαπητῇ μου. Καθησύχασέ με, σὲ παρακαλῶ, τὸ δέριμα σου καίει, τὰ χεῖλη σου εἶναι ὠχρά, ἔχεις πυρετόν, εἶπέ μοι τί ἔχεις; μήπως μοῦ ἔκρυψες τίποτε;

— Πόσον εἶσαι τρελλός, φίλε μου, σὲ βεβαίως δὲν ἔχω παρὰ ὀλίγον πυρετόν καὶ κόπωσιν, ἀρκετὰ ἐνοχλητικά, εἶναι ἀλήθεια, ἀλλ' ὅχι κινδυνώδῃ· ἔπειτα μήπως σκέπτομαι τὴν ἀσθενείαν μου τώρα. Ὁμίλει, Ὁμίλει ἀκόμη διὰ νὰ ἀκούω τὴν φωνήν σου.

— Καὶ ὁ ἰατρὸς τί λέγει;

— Ἄς μὴν ὁμιλῶμεν πλέον περὶ τούτου, σὲ παρακαλῶ. Ἀφῆσέ με νὰ σὲ παρατηρήσω! Πόσον εἶσαι ὠραίος πάντοτε· ἐμαύρισε ὀλίγον, ἀλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ σου!

ὦ! Διὰ τί μὲ ἀφήκες μόνην! Πόσας ὠραίαις ἡμέρας ἔχασαμεν.

— Θὰ ἔχωμεν πολλὰς εἰς τὸ μέλλον, τὸ παρελθὸν εὐκόλως λησμονεῖται.

— Εἴθε! εἶπεν ἡ Χριστίνα μετ' ἀγρίας ἐκφράσεως.

— Τί λέγεις;

Αὕτη ἐφάνη πρὸς στιγμὴν ταραχθεῖσα καὶ δισταζούσα, εἶτα δὲ μειδιῶσα λυπηρῶς:

— Κανένα ἀπὸ τὰ βάζαντα τῆς καρδίας, εἶπε δὲν λησμονεῖται. Σεῖς οἱ ἄνδρες δὲν γνωρίζετε ὅλας τὰς θλίψεις τοῦ ἀποχωρισμοῦ, ἐπεὶ δὲ ἔχετε τὴν κίνησιν, τοὺς ἀγῶνάς σας, τὰς εὐχαριστήσεις.

Ἄλλὰ δι' ἡμᾶς τίποτε δὲν ἀλλάσσει· ἡ οἰκία μένει ἡ ἰδίᾳ ἀλλὰ θλιβερά· ἔπειτα μᾶς μένουν φόβοι, ἀνία καὶ μοναξιά. ὦ! πόσον εἶναι κατηραμέναι αἱ ἡμέραι αὗται!

— Καλὴ μου Χριστίνα! διέκοψεν ὁ Ραούλ ἀσπαζόμενος αὐτὴν. Ἄλλὰ λησμονεῖς τὰ παιδιὰ; Σεῖς ἔχετε τὰ παιδιὰ καὶ οὐδέποτε οἰκία εἶναι κενὴ ὅταν ἔχει χαριτωμένα μικρά.

Ἄλλ' ἐνθυμηθεὶς τὰ τέκνα του, ὧν ἐνόμιζεν ὅτι ἠσθάνετο τὰ μικρὰ στόματα προσκολλώμενα ἐπὶ τῶν παρειῶν του, προσέθηκε χαμηλότερον, ὡς ἐὰν ἦσαν ἐκεῖ, καὶ ἐφοβεῖτο μὴ τὰ ἐξυπνήσῃ.

— Ὁ Γεώργιος ὁμιλεῖ καθαρά, πολὺ κηθαρά, δὲν εἶναι ἀληθές; Ἡ Λουίζα καὶ ἡ Ἰωάννα ἄρα γε θὰ μὲ ἀναγνωρίσουν;

— Εἶναι καὶ τὰ τρία μὲ τὴν θαλαμηπόλον καὶ τὴν παιδαγωγόν των, εἰς τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ μέγα δωμάτιον, τὸν κοιτῶνά των, ὡς ἐνθυμεῖσαι. Εἰς τὰς ἐπτά θὰ τὰ ἐξυπνήσωμεν θέλεις; Ἄλλὰ καὶ σύ, πτωχέ μου φίλε, πόσον θὰ ἦσαι κουρασμένος κατόπιν τοῦ νυκτερινοῦ σου ταξιδίου!

Ὁ Ραούλ τὴν παρετήρησε μειδιῶν καὶ τὴν ἐνηγκαλίσθη τοσοῦτον τρυφερῶς, τοσοῦτον παρατεταμένως, ὥστε ἡ Χριστίνα ἠσθάνθη ἐκυτὴν ἐρυθριῶσαν, καὶ περιβάλλουσα αὐτὸν διὰ τῶν λευκῶν βραχιόνων της, ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της εἰς τὸν λαιμόν του, καίονσα αὐτὸν διὰ τῶν θερμῶν ἐκ τοῦ πυρετοῦ χειλέων της.

Ἠνωμένοι ἐν τῷ ἡδεῖ τούτῳ ἐναγκαλισμῷ, ἐν ᾧ αἱ ψυχαὶ ἐνοῦνται μετὰ τῆς πνοῆς, ἐν ᾧ τὰ πάντα λησμονοῦνται καὶ ἐξαλείφονται, ἐν τῇ γλυκείᾳ ταύτῃ στιγμῇ καθ' ἣν ὁ πόθος ἐξάπτεται ἐνδυναμῶν τὸν ἔρωτα, ἔμμενον ἄφωνοι, λησμονοῦντες τὸν παρερχόμενον χρόνον τὰ πάντα ἐν γένει, ὅτε ἡ Χριστίνα αἶφνης, διανοίγουσα τοὺς βραχιόνάς της, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς κλίνης ἀφήσασα κραυγὴν.

Ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της ἔρρεον δάκρυα, καὶ ῥίγος διέσειεν ὁλόκληρον τὸ σῶμά της· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἦσαν κεκλεισμένοι, καὶ οἱ ὀδόντες ἐσφιγμένοι. Τὸ ὠχρόν πρόσωπόν της ἦτο λευκότερον τοῦ προσκεφαλίου ὑπὸ τὴν μέλαιναν κόμην της καὶ ἡ πρὸ μικροῦ καίονσα χεὶρ της, ψυχρὰ καὶ παγωμένη.

Τόσον μέγα λοιπὸν ἦτο τὸ ἄλγος τῆς νόσου της, ὥστε τῇ ἐπέφερε τοιοῦτους κλονισμούς;

Ὁ Ραούλ ἐφρικίασεν ὡς ἐὰν καὶ αὐτὸς τὸ ἠσθάνετο, καὶ κλίνων τὴν κεφαλὴν, ὥστε σχεδὸν ἤγγιζε τὸ πρόσωπον τῆς γυναικὸς του,

— Χριστίνα, Χριστίνα μου! ἐψιθύρισεν.

Πάραυτα σχεδὸν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ καταβάλλουσα ἀπασαν τὴν δύναμιν τῆς θελήσεώς της, ἐμειδίσατε συμπαθῶς καὶ λυπηρῶς, ὡς ὁ ἄγγελος τοῦ θανάτου καὶ σφίγγουσα τὴν χεῖρά του,

— Δὲν εἶναι τίποτε, Ραούλ μου, εἶπεν ἡ συγκίνησις, σύ...

Ἄλλ' οὗτος δὲν ἠδύνατο νὰ καθησυχάσῃ καὶ ἐπεὶ δὲ ἐπέμενε νὰ προσκαλέσῃ ἱατρόν, τῷ ἐψιθύρισεν εἰς τὸ οὖς:

— Ὅχι, ὄχι, δὲν εἶναι ἀνάγκη ἱατροῦ... Πῶς νὰ σοὶ εἴπω;... Δὲν τολμῶ, ἔπειτα δὲν εἶναι ἀνάγκη... Δὲν ἐννοεῖς λοιπόν; Δὲν εἶναι τίποτε, πολὺ φυσικόν... ἀδιαθεσία... γυναικειά... Καὶ ἔπειτα τὰ νεῦρά μου... Ἐκρύωσα... Ἰδού, μὲ κάμνεις νὰ ἐρυθριῶ...

— Παιδίον, τῇ εἶπε μειδιῶν, ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς ἐρυθρότητος τῶν παρειῶν της.

Ἄλλ' αὕτη, ἐρυθριῶσα ἔτι, ὡς εἶδεν ὅτι εἶχεν ἐννοήσῃ, ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας:

— Πόσον... διαρκεῖ... ἡ ἀδεια σου;

— Φεῦ! εἶπε στενάζων καὶ μειδιῶν ἐνταυτῷ, τὸ ἐσπέρως ἀναχωρῶ.

Ἡ ἀσθενὴς ἀνεσκήρτισε μετὰ θλιβερᾶς χαρᾶς ἀμέσως κατασταλαίσης, καὶ κρύπτουσα τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν λαιμόν τοῦ συζύγου της,

— Ἀ! κρίμα, εἶπεν... ἀλλ' ὅμως θὰ ἔλθω ἐγὼ αἶ; θέλεις;

Τὸν ἠρώτα ἐὰν ἠθελεν!

[Ἐπεται συνέχεια.]

N. Δ.

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Υγιεινὴ», Παύλου Μαντεγάτσα, μετάφρασις «Αἱ τιμαὶ γυναικῶν» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard..... Λεπτ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου: Σέργιοι Πανίνης», μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2.20]

«Υπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμος 2]..... Δρ. 4 [4.20]

«Κωμωδία» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2.20]

«Ὁ Γοντάλβος Κορδούβιος ἡ ἡ Γρανάδα ἀνακτιθεῖσα» μυθιστόρημα..... Δρ. 4.50 [4.70]

«Παλαιὰ Ἀμαρτία» λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου..... Λεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπτ. 60 [70]

«Ἑλληνική» ἔθ.μα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἑπαμεινώνδα Κυριακίδου..... Δρ. 5 (5.30)

«Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ..... Δρ. 5 (5.30)

«Ὁ Ἀγνωστος τῆς Βελλεβίλης», μυθιστορία Π. Ζακόν..... Δρ. 2.50 (2.70)

«Μαρία Ἀντωνιέττα», ὑπὸ Γ. Ρ. μα, τραγικὸν ἱστορικὸν μελόδραμα εἰς 4 πράξεις, μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Ζακύνθῳ μουσικοδιδασκάλου Παύλου Καρέρ, μετάφρασις Γ.Κ. Σφήκα λ.50 [55]